

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Udrag fra En lille Fortælling

Citation: Hertz, Henrik: "Digte fra forskellige Perioder", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-idm139668651918864/facsimile.pdf (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Om ogsaa det er mod min Villie.
Naa, Gudtsfolk, g'et mig sidsfegang en Taar,
Og drikker paa min Sundhed, før jeg gaaer."
— Med bløse Ord gif Niels sin Vei. De Andre,
Der troede, Karlen skjented', lod ham vandre.

Det kunde synes fært, at Niels
Med sliig Ubsielighed tænkte,
Det var et Arvegods, naar han sig hængte;
Og dog er sliigt begribeligt tilbeels.
I een Familie gaaer Rang og Titel
Og Uniform i Arv; det seer man tidt.
I een gaaer Nød og Jammer og en Kittel
I Arv — det bliver heller ei bestridt.
I een, jeg mener da — og hvorfor ikke? —
Gaaer som i Arv fra Søn til Søn en — Strikke.

Men for igjen at komme til vor Selt,
Han gif i Skoven ud, betænkte sig ei længe,
Men sagde blot Farvel til Mark og Skov og Bænge
Og Himlens aftenbunkle Selt,
Og — hængte sig.

En Timeslid og mere
Var gaaet, da kom en Huusmand, der heed Hans,
I Skoven ind, just ei for at spadjere

Og høre Nattergalen trimulere;
 Det var hans Ngt, saasnart han saae sin Kands,
 At lette Træerne for nogle Ørene,
 De ellers maatte bære paa alene.
 Hans Niemed
 I Korthed var, at Hæle Ved.
 Han saae sig om
 Til alle Sider først, om Nogen kom;
 Og høved' derpaa Øren for at stille
 Fra Skovens første Bøg en mægtig Øren —
 Da klang det: Hans, lad vær! — og atter blev det
 stille

Af Skråt han næsten blev til Steen.
 Hans første Laufe var, han vilde
 Til Flugten bruge sine Been;
 Men af! han fandt, at det var lidt for silde.
 En kraftfuld Haand — det overløb ham foldt —
 Ham ovenfra i Kraven holdt;
 Og atter skreg det: „Hvis du ikke smider
 Din Dre, skal jeg rulle dine Sider.“
 Han smed den, stanned' høit, og spurgte: „Hvem
 Er du, der holder paa mig saa gefærlig?“
 — „See paa mig,“ svared' det, „brug dine Fem!“
 Han saae og skreg: „Nei, jeg er aldrig ærlig —
 Det er jo Niels, jeg tigger om Dvarteer.
 Hvad sidder du i Træet for? Du leder

Nok efter Fuglereber."

— „Nei, jeg har bare hængt mig, som du seer."

„Har hængt dig? og kan snaffe?"

Dg tage fat saa hurtigt i Godtsøfs Snaffe?

„Hvordan har du dig hængt?" — „Om Livet." — „Naa!"

Ja, saa kan jeg forstaae!

Hør, ved du hvad, Niels Andersen! at hænge

I Træet der, det duer ikke længe.

Stig du kun ned og hjælp mig med

At faae lidt Brænde og lidt Løbs affieb;

Saa drifter vi en Bøgl for mine Penge."

Niels Andersen var, sandt at sige, kjed

Uf denne Dinglen i et Loug i Træet;

Han havde ondt i Siben og i Knæet,

Dg fort og godt — vor Helt steg ned

Dg hjalp den Anden med at stjæle Ved.

Da det var gjort, saa gif de begge

Ad Hjemmet til med deres Brændesække.

Den næste Dag, da Hans igjen

I Kroen stødte sammen med sin Ven,

Saa sa'e han: „Hør nu, Niels! du maa

Forflare mig en Ting, jeg speculerer paa.

Det faldt mig ind, da jeg igaar gif fra dig,